

РЕШЕНИЕ

№ 5299

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5142** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез пълномощник адв. И., против решение от 02.03.2020г., постановено по н.а.х.д. № 20151/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление № 42-0001247/27.06.2018г., издадено от и.д. началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ С., с което на основание чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАВП) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 7а, ал. 2, предл. 3 от ЗАВП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. Твърди се, че при съставянето на АУАН са допуснати съществени процесуални нарушения, които са рефлектирали върху законосъобразност на издаденото въз основа на него наказателно постановление. Поддържа се, че описаните в наказателното постановление факти не осъществяват състава на административно нарушение по смисъла на чл. 7а, ал. 2, предл. 3 от ЗАВП. Допълнително се сочи маловажност на нарушението. Касаторът моли за отмяна на обжалваното решение, както и на потвърденото с него наказателно

постановление.

Ответникът – Областен отдел „Автомобилна администрация” С. не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

При извършена комплексна проверка на транспортната дейност на [фирма] инспектори от ОО „Автомобилна администрация“ установили, че за периода 06.09.2017г.-31.12.2017г. превозвачът разпоредил на водача Ш. М. да извършва обществен превоз на товари с товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС], вписан в лиценза на фирмата, без последният да притежава валидно удостоверение за психологическа годност на водача, видно от справка в информационната система на ИА „АА“ – Регистър за психологически изследвания на водачите.

Въз основа на така направените констатации инсп. Г. Ж. съставил АУАН № 248178 против превозвача за това, че е допуснал водач да осъществява обществен превоз на товари без да притежава валидно удостоверение за психологическа годност на водача, с което е нарушил чл. 7а, ал. 2, предл. 3 от ЗАвП.

Въз основа на АУАН, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което на превозвача е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., на основание чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от ЗАвП.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че същото е издадено при надлежно проведено административнонаказателно производство, в рамките на което е безспорно доказано извършването на вмененото нарушение и не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че превозвачът [фирма] е извършил нарушение на чл. 7а, ал. 2, предл. 3 от ЗАвП. Тази разпоредба предвижда, че лицензираните превозвачи могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. В случая приложима е Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, издадена от министъра на транспорта. Според чл. 8, ал. 1 и 2 от Наредба № 36/2006г. при всяко постъпване на работа и при извършване на дейността като водач на таксиметрови автомобили или водач на

автомобили за обществен превоз на пътници или товари, както и за председател на изпитна комисия, лицата представят удостоверение за психологическа годност, което е валидно за срок три години от датата на неговото издаване.

От приобщената по делото справка от регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване се установява, че към момента на проверката от инспекторите от ОО „Автомобилна администрация“ /12.02.2018г./ удостоверението за психологическа годност на водача е било с изтекъл срок – валидно до 05.09.2017г. В същото време, видно от приложените 4 бр. разпечатки от дигитална карта на водача, на различни дати в периода 06.09.2017г.-31.12.2017г. водачът е осъществявал обществен превоз на товари.

В случая е безспорно установено, че лицензираният превозвач [фирма] е допуснал водача Ш. М. да управлява превозно средство за обществен превоз на товари без последният да отговаря на всички нормативни изисквания, в частност да притежава валидно удостоверение за психологическа годност на водача.

Санкционната норма на чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от ЗАВП предвижда налагане на глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв. на този, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари. Наказанието е определено във фиксиран размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за неговото редуциране.

Неоснователни са доводите на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН, тъй като последният бил съставен в присъствието само на един свидетел, чийто постоянен адрес не бил вписан в АУАН. По същите доводи въззивният съд обосновава е приел, че описаните нередовности на акта попадат в обхвата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН и не засягат законосъобразността на издаденото въз основа на него наказателно постановление. Законосъобразно съдът е отхвърлил като неоснователно и възражението, че актосъставителят и св. С. са заинтересовани лица по смисъла на чл. 51, ал. 1, б. „в“ от ЗАНН, доколкото по делото не са представени каквито и да било доказателства за заинтересованост на някой от тях от изхода на административното производство.

Настоящият състав напълно споделя изводите на въззивната инстанция, че не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Касае се за формално нарушение, на просто извършване, поради което не следва да се преценява дали от същото са настъпили вредни последици. В случая липсват обстоятелства, от които да се направи извод, че нарушението е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Напротив, от доказателствата по делото е видно, че за период от няколко месеца превозачът е допуснал водач да извършва обществен превоз на товари без да притежава валидно удостоверение за психологическа годност, което обстоятелство само по себе си изключва хипотезата на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения обжалваното решение е законосъобразно и правилно и следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.03.2020г., постановено по н.а.х.д. № 20151/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: